

Durmuş Hocaoğlu

Kara Cuma

Yeniçağ, “Analiz”., 02 Mart 2008, Pazar., s.06
“Analiz” Sıra No: 631; 2008-022; Mart-01

YENİÇAĞ

Bugün inanınız elim ayağım buz gibi; hiçbir şey yazmak gelmek gelmiyor içimden. Pazartesi başladığım ve bir kaç bölüm olarak tasarladığım **“İslâmcılık: Asâletten Zillete”** başlıklı yazımın birden keyfi kaçtı, elim tuşlara gitmez oldu. Öfke, kırgınlık, ümitsizlik, yiyip bitiriyor beni. Zihnimi allak bullak eden haberi, saat 15.00 civârında, haftalardır kâbüsum olan imtihanların nihâî sonuçlarını fakülteye teslim etmek üzere bindiğim takside öğrendim: Kuzey Irak’a giren birliklerimiz sabahın erken saatlerinden îtibâren geri dönmeye başlamışlar meğerse. Aslında zihnen hazırlıklıydım, buna benzer birşey ile her ân karşılaşmak konusunda; ama bu kadar değil, bu kadar alçaltıcı, bu kadar küçük düşürücü şekilde değil.

“Korktuğum başıma geldi nihâyet” dedim.

Evet, hakîkaten, korktuğum başıma geldi nihâyet: Her zaman olduğu gibi yine bir miktar ihtiyat payını mahfuz tutarak, “büyük umutlarla başlayan harekât kötü bitti; keşke hiç teşebbüs etmeseydik” diye düşünüyorum; fikrimce, bu harekât, bir bumeranga dönüştü ve geri dönüp başımıza isâbet etti. Harekât müddetince yine de ümitvâr olmaya gayret ederek, *Türkiye, dünyada kaybettiği îtibârının hiç olmazsa bir kısmını geri alabilir ve bu böyle devam edecek olursa, “bu coğrafyada bensiz denklem kurulamaz” diyebileceğimiz bir noktaya gelebilir belki* diyordum.

Heyhat!

Mükerreren: Evet, hakîkaten, korktuğum başıma geldi. Türkiye ağır bir yara aldı; kim ne derse desin, herşey ortada. Açıklamaların hiçbirisi tatminkâr gözüküyor; bunlar “tavzîhat” değil, ancak, olsa-olsa belki “te’vîlât” olabilir; kolay-kolay yenilip-yutulacak cinsten olmayan te’vîlât. Perşembe akşamı kükremeler, “öyle kısa süre diye birşey tanımıyoruz; “nereye kadar gitmemiz îcap ediyorsa oraya kadar gideriz, ne kadar kalmamız îcap ediyorsa o kadar kalırız” diye meydan okumalardan sonra, Cuma sabahı, “zâten gideceğimiz yere gittik, kalacağımız kadar kaldık” deyip, gittiğinden daha büyük bir hızla geri dönmenin hiçbir şekil ve sûrette akli selîm ile uyuşur bir yanı yok.

Amerika “derhâl çık” dedi ve biz de “derhâl” çıktık; mes’ele bu kadar basit.

**

Daha evvel de yazmıştım dersem kendini beğenmişlik ediyor diye düşünmeyiniz lütfen. Dediğim şu idi ezcümle: Türkiye, Kuzey Irak’ta cemiyetimizin beklentileri istikametinde doyurucu bir harekât icrâ etmeyecektir, edemeyecektir; ancak beri yandan yükselen millî infial karşısında, bu dâhilî transiyonu düşürecek ‘birşeyler’ yapmak zarûreti de hâsıl olmuştur. Lâkin bunun için evvelen Amerika’dan icâzet almak lâzım

gelmektedir – tabiiyle, mukabilinde, hepsi de kamuoyundan dikkatle gizlenecek olan, birçok şey vererek – ve sâniyen, sâdece Amerika'nın müsaade ettiği kadar. Elbet de bu böyle: İstihbâratı Amerikan istihbâratı, silâhları Amerikan silâhı, çarkı, ancak sürekli sıcak para girişi ile çevrilebilen, aldığı sattığından fazla olan, kırılğan bir zeminde kör-topal yol almağa çalışan ekonomisinin istikrârı Amerika'nın elinde olan ve daha da fazlası, siyâsî istikbâli Amerika ile iyi geçinmesine bağlı bir hükûmet tarafından yönetilen bir ülkenin başka tercih imkânları da pek fazla olmasa gerek doğrusu; bir tânesi hâriç: *Yeniçağ*'da “**Son Çâre Olarak, Ağır Bir Bedel Ödemeye Hazır Olmalıyız**” başlıklı yazımda [29 Ekim 2007] dile getirdiğim gibi, ölümü göze alacak kadar kararlılık içinde olursak, bu işi kökten çözebiliriz.

Başkası muhâl.

*

Fikrimce, 28-29 Şubat gecesi “birşeyler” oldu; bir “muhtıra” gibi birşeyler.

Türkiye, bir “**Amerikan Muhtırası**” aldı ve buna respons veremedi.

Onun için, bence, bu Cuma, kara bir gündür: “**Kara Cuma**” olarak tarihe kayıt düşecek kadar kara.

Tekrar ediyorum: Bu bir lekedir ve ancak tek bir şekilde, **topyekûn millet olarak, ağır bir bedel ödemeye hazır olmakla** temizlenebilir.

*

İmdi sorum şu:

Biz Türkler, bu ağır bedeli ödemeye gerçekten hazır mıyız?

